

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 104.172 van 28 februari 2002
in de zaak A. 117.186/VII-25.874.**

In zake : de n.v. HENDRIKS,
die woonplaats kiest bij
advocaat P. NELISSEN GRADE,
kantoor houdende te LEUVEN,
Justus Lipsiusstraat 18-26

tegen :

het Vlaamse Gewest, vertegenwoordigd door de Vlaamse regering,
dat woonplaats kiest bij
advocaat B. STAELENS,
kantoor houdende te BRUGGE,
Canadesen Hof,
Bevrijdingslaan 4, bus 1.

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE VIIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat de n.v. HENDRIKS op 22 februari 2002 heeft ingediend om de schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid te vorderen van de tenuitvoerlegging van het besluit van 15 februari 2002 van de Vlaamse minister van leefmilieu en landbouw waarbij het beroep dat zij had ingesteld tegen het besluit van 27 mei 1999 van de bestendige deputatie van de provincieraad van Vlaams-Brabant houdende opheffing van haar vergunningen voor de exploitatie van haar voederbedrijf gelegen aan de Remylaan 3 te Wijgmaal, ongegrond wordt verklaard en het beroepen besluit wordt bevestigd;

Gezien de nota van de verwerende partij;

Gelet op de beschikking van 25 februari 2002 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 28 februari 2002, om 14.00 uur;

Gehoord het verslag van Staatsraad R. STEVENS;

Gehoord de opmerkingen van advocaat K. VERHAEGHE die, loco advocaat P. NELISSEN GRADE verschijnt voor de verzoekende partij, en van

advocaat J. GOETHALS die, loco advocaat B. STAELENS verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het andersluidend advies van Auditeur P. SOURBRON;

Gelet op de artikelen 17 en 18 en titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

Overwegende dat het bestreden besluit het beroep verwerpt dat de verzoekende partij heeft aangetekend tegen een besluit van de bestendige deputatie van de provincieraad van Vlaams-Brabant van 27 mei 1999, waarbij haar exploitatie - en milieuvergunningen voor het uitbaten van haar veevoederbedrijf worden opgeheven met toepassing van artikel 36, § 1, van het decreet van 28 juni 1985 betreffende de milieuvergunning (het milieuvergunningsdecreet) en artikel 47 van het besluit van de Vlaamse regering van 6 februari 1991 houdende vaststelling van het Vlaams reglement betreffende de milieuvergunning (Vlarem 1);

Overwegende dat krachtens artikel 17, §§ 1 en 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State slechts tot schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden besloten onder de drievoudige voorwaarde dat uiterst dringende noodzakelijkheid voorhanden is, dat ernstige middelen worden aangevoerd die de nietigverklaring van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen;

Overwegende, wat de eerste en de derde schorsingsvoorwaarde betreft, dat de verzoekende partij op goede gronden aanvoert dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van het bestreden besluit de stopzetting van haar inrichting, die zij reeds sedert 1924 uitbaat, tot gevolg heeft, en dat dit het einde van de rechtspersoon dreigt te betekenen; dat zij in dit verband verklaart -zonder hierin te worden tegengesproken door de verwerende partij- dat haar vlak voor de terechtzitting, om 14 uur, werd medegedeeld dat daags na die zitting, om 10 uur, door de politie zal overgegaan worden tot de gedwongen stillegging van de inrichting; dat de beide bedoelde schorsingsvoorwaarden derhalve vervuld zijn;

Overwegende, wat de tweede schorsingsvoorwaarde betreft, dat de verzoekende partij in haar tweede middel o.m. doet gelden dat overeenkomstig

artikel 36, § 1, van het milieuvergunningsdecreet en artikel 47, § 1, van Vlarem I, de bevoegde overheid de milieuvergunning ofwel kan schorsen, ofwel kan opheffen ; dat zij stelt dat een schorsing “aan de orde is als vaststaat dat de exploitant binnen het kader van zijn vergunningen aanpassings- en saneringswerken kan uitvoeren, waarna uitbating volgens de milieuvergunningsvoorwaarden mogelijk wordt”; dat zij er in dit verband op wijst dat zij “in de periode van 1999 tot heden reeds onnoemelijk veel inspanningen gedaan en middelen aangewend (heeft)”; dat zij daaruit afleidt dat de bestreden beslissing de wet schendt waar zij “onmiddellijk de opheffing van de vergunningen oplegt en niet eens de mogelijkheid van schorsing overwogen heeft”; dat de verzoekende partij in haar derde middel aanvoert dat de Formele Motiveringswet van 29 juli 1991 evenals de “algemene motiveringsplicht” zijn geschonden, doordat in de bestreden beslissing nergens wordt aangegeven waarom men de mogelijkheid van schorsing niet heeft overwogen; dat zij in datzelfde middel ook aanvoert dat uit een reeks van verslagen en adviezen blijkt dat haar bedrijf “hoegenaamd geen gevaar voor mens of milieu” vormt, en de motivering van het bestreden besluit dit niet weerlegt;

Overwegende dat de verwerende partij in haar nota repliceert dat het de bevoegde overheden “vrij” staat de milieuvergunning op te heffen wanneer de exploitant de milieuwetgeving heeft overtreden, en dat het een “opportuiniteitsbeslissing” betreft ; dat zij voorts doet gelden dat de verzoekende partij in haar beroepsschrift geen opmerkingen heeft gemaakt “omtrent de keuze voor de opheffingen”;

Overwegende dat artikel 36, § 1, van het milieuvergunningsdecreet bepaalt dat de bevoegde overheid “bij gemotiveerde beslissing” de milieuvergunning kan schorsen of opheffen in geval de bepalingen van dat decreet en zijn uitvoeringsbesluiten en de geldende vergunningsvoorwaarden niet worden nageleefd; dat dit prima facie impliceert dat, ook al betreft het uiteraard een discretionaire beslissing, uit de motivering van het bestreden besluit moet blijken waarom precies voor de zwaarste maatregel, de opheffing, wordt geopteerd; dat dit ook lijkt te gelden wanneer de exploitant deze verplichting niet in zijn beroepsschrift heeft aangevoerd; dat die motiveringsverplichting zich in voorliggende zaak des te meer opdringt nu de verzoekende partij haar beroep tegen het deputatiebesluit van 27 mei 1999 heeft ingesteld op 18 juni 1999 en het bestreden besluit slechts is tussen gekomen ongeveer twee jaar en acht maanden later, daar waar luidens artikel 36, § 2, van het milieuvergunningsdecreet de verwerende partij uitspraak moest doen

“binnen een termijn van twee maanden”; dat het feit dat de verwerende partij zo laat uitspraak heeft gedaan over het door de verzoekende partij ingestelde administratief beroep, de negatie zelf lijkt van de noodzaak om tot de meest drastische maatregel, te weten de (definitieve) opheffing van de vergunning, i.p.v. tot een (uiteraard tijdelijke) schorsing ervan, over te gaan; dat immers, steeds luidens artikel 36, § 2, van het milieuvergunningsdecreet, het administratief beroep schorsend werkt ; dat dit impliceert dat inmiddels voort kan worden geëxploiteerd; dat niet valt in te zien hoe één en ander in redelijkheid kan worden gerijmd : enerzijds het betrokken bedrijf twee jaar en acht maanden voort laten exploiteren, en, anderzijds, na die termijn besluiten dat de bestendige deputatie het eertijds bij het rechte eind had waar zij oordeelde dat een zo drastische maatregel als de opheffing van de milieuvergunning noodzakelijk was; dat het bestreden besluit geen redengeving bevat die deze ongerijmdheid verklaart; dat in dit verband op het eerste gezicht geen rekening mag worden gehouden met vaststellingen gedaan na het verstrijken van de termijn waarover de overheid decretaal beschikte om over het beroep te oordelen; dat het aan de bevoegde overheid toekomt op grond van dergelijke vaststellingen desgevallend een nieuwe procedure tot schorsing of opheffing, zoals bepaald in artikel 36 van het decreet, aan te vatten, of aan de minister, indien de bevoegde overheid niet of onvolkomen optreedt, om hetzelfde te doen op grond van artikel 37 van het milieuvergunningsdecreet; dat de middelen in de aangegeven mate ernstig zijn,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Bevolen wordt de schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van het besluit van 15 februari 2002 van de Vlaamse minister van leefmilieu en landbouw waarbij het beroep dat de n.v. HENDRIKS had ingesteld tegen het besluit van 27 mei 1999 van de bestendige deputatie van de provincieraad van Vlaams-Brabant houdende opheffing van de vergunningen voor de exploitatie van haar voederbedrijf gelegen aan de Remylaan 3 te Wijgmaal, ongegrond wordt verklaard en het beroepen besluit wordt bevestigd .

Artikel 2.

Dit arrest zal worden bekendgemaakt op dezelfde wijze als het geschorste besluit.

Artikel 3.

De kosten van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid, bepaald op 175 euro, komen ten laste van het Vlaamse Gewest.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op achtentwintig februari tweeduizend en twee om 19.35 uur, door :

de H.	R. STEVENS,	wnd. kamervoorzitter, staatsraad,
Mevr.	A. WIJNANTS,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A. WIJNANTS.

R. STEVENS.